Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata rozšírená komora)

zo 14. júla 2021 *

„Prístup k dokumentom – Nariadenie (ES) č. 1049/2001 – Harmonizované normy – Dokumenty týkajúce sa štyroch harmonizovaných noriem schválených CEN – Zamietnutie prístupu – Výnimka vzťahujúca sa na ochranu obchodných záujmov tretej osoby – Ochrana vyplývajúca z autorského práva“

Vo veci T-185/19,

Public.Resource.Org, Inc., so sídlom v Sebastopole, Kalifornia (Spojené štáty),

Right to Know CLG, so sídlom v Dubline (Írsko),

v zastúpení: F. Logue, solicitor, A. Grünwald, J. Hackl a C. Nüßing, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: G. Gattinara, F. Thiran a S. Delaude, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Európsky výbor pre normalizáciu (CEN) a ostatní vedľajší účastníci konania, ktorých mená sú uvedené v prílohe [1], v zastúpení: U. Karpenstein, K. Dingemann a M. Kottmann, advokáti,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2019) 639 final z 22. januára 2019 o zamietnutí žiadosti o prístup k štyrom harmonizovaným normám, ktoré prijal CEN,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata rozšírená komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia D. Spielmann, U. Öberg, O. Spineanu-Matei (spravodajkyňa) a R. Norkus,

* Jazyk konania: angličtina.

[1] Zoznam ostatných vedľajších účastníkov konania je pripojený len k verzii, ktorá sa zasiela účastníkom konania.

tajomník: P. Cullen, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. novembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Skutkové okolnosti sporu

1 Dňa 25. septembra 2018 žalobkyne, Public.Resource.Org, Inc. a Right to Know CLG, neziskové organizácie, ktorých hlavným cieľom je sprístupňovanie právnych predpisov všetkým občanom, podali generálnemu riaditeľstvu Európskej komisie pre vnútorný trh, priemysel, podnikanie a MSP na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43) a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 zo 6. septembra 2006 o uplatňovaní ustanovení Aarhuského dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia na inštitúcie a orgány Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 264, 2006, s. 13), žiadosť o prístup k dokumentom, ktoré má Komisia k dispozícii (ďalej len „žiadosť o prístup“).

2 Žiadosť o prístup sa týkala štyroch harmonizovaných noriem, ktoré prijal Európsky výbor pre normalizáciu (CEN) podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1025/2012 z 25. októbra 2012 o európskej normalizácii, ktorým sa menia a dopĺňajú smernice Rady 89/686/EHS a 93/15/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/9/ES, 94/25/ES, 95/16/ES, 97/23/ES, 98/24/ES, 2004/22/ES, 2007/23/ES, 2009/23/ES a 2009/105/ES a ktorým sa zrušuje rozhodnutie Rady 87/95/EHS a rozhodnutie Európskeho parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES (Ú. v. EÚ L 316, 2012, s. 12), a to konkrétne normy EN 71-5:2015, nazvanej „Bezpečnosť hračiek – Časť 5: Chemické hračky (súpravy) okrem súprav na pokusy“, normy EN 71-4:2013, nazvanej „Bezpečnosť hračiek – Časť 4: Súpravy na chemické pokusy a podobné činnosti“, normy EN 71-12:2013, nazvanej „Bezpečnosť hračiek – Časť 12: N-nitrózoamíny a N-nitrózovateľné látky“ a normy EN 12472:2005+A 1:2009 s názvom „Metóda na simulovanie opotrebovania a korózie na dôkaz uvoľňovania niklu z povrstvených predmetov“ (ďalej len „požadované harmonizované normy“).

3 Listom z 15. novembra 2018 Komisia odmietla vyhovieť žiadosti o prístup na základe článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001 (ďalej len „pôvodné rozhodnutie o zamietnutí“).

4 Dňa 30. novembra 2018 podali žalobkyne na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 Komisii opakovanú žiadosť. Rozhodnutím z 22. januára 2019 Komisia potvrdila zamietnutie prístupu k požadovaným harmonizovaným normám (ďalej len „potvrdzujúce rozhodnutie“).

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

5 Žalobkyne návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. marca 2019 podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

6 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 10. júla 2019 požiadal CEN a štrnásť národných normalizačných orgánov, a to Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) a Institut za standardizaciju Srbije (ISS), o vstup do tohto konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov Komisie.

7 Uznesením z 20. novembra 2019, Public.Resource.Org a Right to Know/Komisia (T-185/19, neuverejnené, EU:T:2019:828), predseda piatej komory Všeobecného súdu vyhovel návrhu na vstup vedľajších účastníkov do konania. Vedľajší účastníci konania predložili vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania a hlavní účastníci konania k nim predložili svoje pripomienky v stanovených lehotách.

8 Na základe návrhu sudkyne spravodajkyne Všeobecný súd (piata komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

9 Uznesením zo 17. júna 2020 Všeobecný súd (piata komora) na základe článku 91 písm. c), článku 92 ods. 1 a článku 104 svojho rokovacieho poriadku nariadil Komisii, aby predložila požadované harmonizované normy, a rozhodol, že tieto normy nebudú oznámené žalobkyniam. Komisia vyhovela tomuto opatreniu na zabezpečenie priebehu konania v stanovenej lehote.

10 Všeobecný súd podľa článku 28 rokovacieho poriadku na návrh piatej komory rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu piatej komory.

11 Na základe návrhu sudkyne spravodajkyne rozhodol Všeobecný súd (piata rozšírená komora) v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku písomne položil účastníkom konania otázky, pričom ich vyzval, aby na ne odpovedali tak pred pojednávaním, ako aj na ňom. Účastníci konania písomne odpovedali na niektoré otázky v stanovenej lehote, pričom ich prednesy a odpovede na ďalšie otázky, ktoré im Všeobecný súd položil na pojednávaní, boli vypočuté na pojednávaní 10. novembra 2020. Na pojednávaní žalobkyne Všeobecnému súdu uviedli, že žalobou navrhujú len zrušenie potvrdzujúceho rozhodnutia, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania.

12 V nadväznosti na vysvetlenia uvedené v bode 11 vyššie žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil potvrdzujúce rozhodnutie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

13 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– žalobu zamietol,

– uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

14 Vedľajší účastníci konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

– žalobu zamietol,

– uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

A. O prípustnosti

15 Vedľajší účastníci konania namietajú neprípustnosť žaloby z dôvodu nedostatku záujmu žalobkýň na konaní. Domnievajú sa, že vzhľadom na to, že žalobkyne môžu po prvé získať bezplatný prístup k požadovaným harmonizovaným normám na nekomerčné účely prostredníctvom knižníc, po druhé môžu získať prístup k uvedeným normám a používať ich na akékoľvek účely za úhradu „primeraného“ poplatku a po tretie keďže v skutočnosti od roku 2015 (teda už pred ich žiadosťou o prístup k dokumentom z roku 2019) disponujú kópiou aspoň troch zo štyroch požadovaných harmonizovaných noriem, nemajú záujem na začatí konania.

16 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že každá žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou musí byť založená na jej záujme na konaní (pozri v tomto zmysle uznesenie z 24. septembra 1987, Vlachou/Dvor audítorov, 134/87, EU:C:1987:388, bod 8), pričom na nesplnenie tejto podstatnej podmienky, ktorej preukázanie prináleží tejto fyzickej alebo právnickej osobe, predstavuje prekážku konania z dôvodu verejného záujmu, ktorú môže súd Európskej únie kedykoľvek prihliadnuť *ex offo* (pozri v tomto zmysle uznesenia zo 7. októbra 1987, G. d. M./Rada a HSV, 108/86, EU:C:1987:426, bod 10, a z 21. júla 2020, Abaco Energy a i./Komisia, C-436/19 P, neuverejnené, EU:C:2020:606, bod 80).

17 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len v rozsahu, v akom má žalujúca strana záujem na zrušení napadnutého aktu. Takýto záujem na konaní predpokladá, že zrušenie napadnutého aktu môže samo osebe vyvolať právne následky, a teda výsledok konania môže priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý podal žalobu. Záujem na konaní musí existovať a byť skutočný a posudzuje sa ku dňu, keď bola žaloba podaná. Musí pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené (pozri rozsudok z 19. decembra 2019, XG/Komisia, T-504/18, EU:T:2019:883, body 30 a 31 a citovanú judikatúru).

18 V osobitnom kontexte sporov týkajúcich sa prístupu k dokumentom na základe nariadenia č. 1049/2001 má osoba, ktorej bol zamietnutý prístup k dokumentu alebo jeho časti, už z tohto jediného dôvodu záujem na zrušení rozhodnutia o zamietnutí (pozri rozsudok z 5. decembra 2018, Falcon Technologies International/Komisia, T-875/16, neuverejnený, EU:T:2018:877, bod 29 a citovanú judikatúru).

19 V prejednávanej veci je nesporné, že Komisia žalobkyniam neposkytla prístup k požadovaným harmonizovaným normám.

20 Za týchto podmienok vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 18 vyššie majú žalobkyne záujem na sprístupnení požadovaných harmonizovaných noriem podľa nariadenia č. 1049/2001, a teda na zrušení potvrdzujúceho rozhodnutia. V prejednávanej veci sa totiž žalobkyne môžu napriek možnosti prezenčne nahliadnuť do kópií požadovaných harmonizovaných noriem vo

verejných knižniciach odvolávať na svoj záujem na konaní, keďže týmto nahliadnutím nezískajú úplné uspokojenie vzhľadom na ciele, ktoré sledovali svojou žiadosťou o prístup (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 47), a teda zachovávajú si skutočný záujem na získaní prístupu k uvedeným harmonizovaným normám na základe nariadenia č. 1049/2001.

21 Platí to o to viac, že ako tvrdia žalobkyne bez toho, aby im v tomto bode odporovala Komisia alebo vedľajší účastníci konania, požadované harmonizované normy sú dostupné len vo veľmi obmedzenom počte knižníc, niekedy len v jednej knižnici členského štátu alebo v knižniciach, ktoré nie sú otvorené verejnosti, a ich dostupnosť je v praxi mimoriadne zložitá.

22 Pokiaľ ide o spoplatnený prístup k požadovaným harmonizovaným normám prostredníctvom predajných miest spravovaných národnými normalizačnými orgánmi, je potrebné konštatovať, že tento prístup nijako nezodpovedá cieľu, ktorý sledujú žalobkyne, a to získať slobodný a bezplatný prístup k uvedeným normám, a nepreukazuje neexistenciu či stratu záujmu na konaní (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 47).

23 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné zamietnuť tvrdenia vedľajších účastníkov konania týkajúce sa nedostatku záujmu žalobkýň na konaní bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ich prípustnosť.

B. O veci samej

24 Na podporu svojej žaloby žalobkyne uvádzajú dva žalobné dôvody založené po prvé na nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom posúdení pri uplatnení výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ktorá sa týka ochrany obchodných záujmov, a po druhé na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety toho istého nariadenia a na porušení povinnosti odôvodnenia.

1. O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom posúdení pri uplatnení výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001, ktorá sa týka ochrany obchodných záujmov

25 Žalobkyne v podstate kritizujú uplatnenie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001 v prejednávanej veci z dôvodu, že podľa nich jednak na požadované harmonizované normy nemožno uplatňovať žiadnu autorskoprávnu ochranu a jednak nebol preukázaný žiadny zásah do obchodných záujmov CEN a jeho národných členov.

26 Žalobkyne delia prvý žalobný dôvod na tri časti. Prvá a druhá časť sú založené na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti s uplatnením výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001. Tretia časť je založená na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o ovplyvnenie obchodných záujmov.

a) O prvej časti založenej na nesprávnom právnom posúdení spočívajúcom v nesprávnom uplatnení výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001

27 Žalobkyne tvrdia, že keďže požadované harmonizované normy sú súčasťou „práva Únie“, prístup k nim musí byť voľný a bezplatný, takže na ne nemožno uplatniť nijakú výnimku z práva na prístup. Podľa nich nemožno priznať súkromnoprávnu ochranu „zneniu právneho predpisu“, ktoré musí byť všetkým voľne dostupné, a preto tieto normy nemôžu byť chránené autorským právom. Na podporu svojej argumentácie uvádzajú rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

28 Komisia, ktorú podporujú vedľajší účastníci konania, nesúhlasí s argumentáciou žalobkýň.

29 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že cieľom nariadenia č. 1049/2001, ktoré bolo prijaté na základe článku 255 ods. 2 ES [teraz článok 15 ods. 3 ZFEÚ], je v súlade s tým, čo uvádza jeho odôvodnenie 4 a článok 1, priznať verejnosti čo najširšie právo na prístup k dokumentom inštitúcií Únie. V súlade s článkom 2 ods. 3 uvedeného nariadenia sa toto právo vzťahuje tak na dokumenty, ktoré tieto inštitúcie vypracovali, ako aj na dokumenty, ktoré prijali od tretích osôb, medzi ktoré patrí akákoľvek právnická osoba, ako to výslovne spresňuje článok 3 písm. b) toho istého nariadenia.

30 Právo na prístup k dokumentom, ktoré majú k dispozícii inštitúcie Únie, však podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu. Konkrétnejšie a v súlade so svojím odôvodnením 11 nariadenie č. 1049/2001 vo svojom článku 4 stanovuje úpravu výnimiek, ktoré oprávňujú inštitúcie odmietnuť prístup k dokumentu v prípade, keby jeho zverejnenie narušilo niektorý zo záujmov chránených týmto článkom

31 Medzi výnimkami z práva na prístup sa nachádza aj výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001, podľa ktorej „orgány [inštitúcie – *neoficiálny preklad*] odmietnu prístup k dokumentu v prípade, keď by sa jeho zverejnením porušila ochrana… obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva… pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení“.

32 Pokiaľ ide o dokumenty pochádzajúce od tretích osôb, článok 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 spresňuje, že ak nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený, inštitúcia Únie sa poradí s treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa môžu použiť výnimky podľa odsekov 1 alebo 2. Ak dotknutá inštitúcia dospeje k záveru, že je jasné, že prístup k dokumentu pochádzajúcemu od tretej osoby sa musí zamietnuť na základe výnimiek stanovených v odsekoch 1 alebo 2 toho istého článku, odmietne prístup žiadateľovi bez toho, aby sa vôbec musela poradiť s treťou osobou, od ktorej dokument pochádza, a to bez ohľadu na to, či táto tretia osoba predtým namietala alebo nenamietala voči žiadosti o prístup k tým istým dokumentom podanej na základe tohto nariadenia.

33 Napokon pokiaľ ide o mieru voľnej úvahy inštitúcií Únie v rámci vybavovania žiadostí o prístup k dokumentom pochádzajúcim od tretích osôb, je potrebné spresniť, že inštitúcia, ktorej bola podaná žiadosť o prístup, musí účinne vykonať ustanovenia nariadenia č. 1049/2001, ktoré s výhradou výnimiek vymedzených v tomto nariadení stanovujú právo na prístup ku všetkým dokumentom v držbe inštitúcie.

34 V súlade s článkom 8 nariadenia č. 1049/2001 tak konečná zodpovednosť za správne uplatňovanie tohto nariadenia prináleží inštitúcii Únie, ktorej tiež prislúcha obhajovať platnosť rozhodnutia o zamietnutí prístupu k dokumentom pochádzajúcim od tretej osoby pred súdmi Únie alebo Európskym ombudsmanom. Ak by sa v prípade, že dokument pochádza od tretích strán, inštitúcia musela automaticky riadiť odôvodnením uvádzaným dotknutou treťou stranou, bola by nútená voči osobe, ktorá podala žiadosť o prístup, a prípadne pred týmito kontrolnými orgánmi obhajovať stanoviská, ktoré ona sama nepovažuje za obhájiteľné (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok zo 14. februára 2012, Nemecko/Komisia, T-59/09, EU:T:2012:75, bod 47).

35 V prejednávanej veci z tvrdení predložených účastníkmi konania vyplýva, že účastníci konania sa v prvom rade nezhodujú na rozsahu a intenzite preskúmania, ktoré dotknutá inštitúcia Únie, v prejednávanej veci Komisia, musí vykonať v rámci konania podľa článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, pokiaľ ide o existenciu a dôsledky údajnej autorskoprávnej ochrany požadovaných dokumentov pochádzajúcich od tretej osoby na účely uplatnenia výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke uvedeného nariadenia.

36 Komisia podporovaná vedľajšími účastníkmi konania sa domnieva, že v rámci preskúmania žiadosti o prístup k dokumentom podanej na základe nariadenia č. 1049/2001 nemá právo spochybniť existenciu autorskoprávnej ochrany požadovaných dokumentov, ktorú „uplatniteľný vnútroštátny právny predpis“ priznáva tretej osobe.

37 Žalobkyne vytýkajú Komisii, že neoverila splnenie podmienok týkajúcich sa existencie autorského práva k požadovaným harmonizovaným normám v prospech CEN. Tým implicitne, ale nevyhnutne priznávajú Komisii právomoc úplného preskúmania existencie a dôsledkov údajnej autorskoprávnej ochrany požadovaných dokumentov pochádzajúcich od tretej osoby.

38 V druhom rade si účastníci konania odporujú, pokiaľ ide o spôsobilosť požadovaných harmonizovaných noriem byť predmetom autorskoprávnej ochrany vzhľadom na to, že sú súčasťou práva Únie, a tým aj pokiaľ ide o možnosť, aby sa na ne vzťahovala výnimka stanovená v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

39 Preto je potrebné preskúmať tvrdenia žalobkýň, pokiaľ ide po prvé o nesprávne právne posúdenie pri uplatnení výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001 v tom zmysle, že Komisia sa stotožnila s existenciou zásahu do obchodných záujmov vyplývajúceho z autorskoprávnej ochrany požadovaných harmonizovaných noriem (pozri bod 35 vyššie) a po druhé nesprávne právne posúdenie týkajúce sa spôsobilosti týchto harmonizovaných noriem byť predmetom autorskoprávnej ochrany vzhľadom na to, že tvoria súčasť práva Únie (pozri bod 38 vyššie).

40 V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že autorské právo je právom duševného vlastníctva, ktoré zaručuje právnu ochranu tvorcovi pôvodného diela a ktoré sa napriek stále rozsiahlejšej harmonizácii naďalej v značnej miere riadi vnútroštátnym právom. Keďže totiž podmienky existencie autorského práva, ako aj rozsah jeho ochrany a konkrétnejšie výnimky z tejto ochrany, nie sú predmetom ani harmonizačných ustanovení Únie, ani medzinárodných ustanovení, ktorými sú Únia alebo jej členské štáty viazané, sú naďalej vymedzené právnymi predpismi členských štátov (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci Donner, C-5/11, EU:C:2012:195, body 24 a 27).

41 Okrem toho v súlade s článkom 5 ods. 2 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel podpísaného v Berne 9. septembra 1886 (Parížsky akt z 24. júla 1971) v znení vyplývajúcom zo zmien z 28. septembra 1979 (ďalej len „Bernský dohovor“) sa požívanie a výkon autorského práva nepodrobujú žiadnej formalite (zásada „automatickej ochrany“).

42 Navyše rozsah ochrany toho istého diela autorským právom sa môže líšiť v závislosti od miesta, kde sa žiada o uvedenú ochranu. Podľa článku 5 ods. 3 Bernského dohovoru sa ochrana v krajine pôvodu spravuje vnútroštátnym právom. Ak však autor nie je občanom štátu pôvodu diela, pre ktoré je chránený podľa uvedeného dohovoru, bude mať v takom štáte tie isté práva ako autori, ktorí sú jeho občanmi. Naopak, v súlade s odsekom 2 toho istého článku sa rozsah ochrany, ako aj právne prostriedky vyhradené autorovi na hájenie jeho práv spravujú výlučne zákonmi štátu, kde sa uplatňuje nárok na ochranu (zásada „nezávislosti“ ochrany).

43 Za týchto okolností je potrebné dospieť k záveru, že orgánu rozhodujúcemu o žiadosti o prístup k dokumentom pochádzajúcim od tretích osôb, pokiaľ sa žiada o ochranu uvedených dokumentov podľa autorského práva, prináleží osobitne identifikovať objektívne a zhodujúce sa nepriame dôkazy, ktoré môžu potvrdiť existenciu autorského práva, na ktoré sa odvoláva dotknutá tretia osoba. Takáto kontrola totiž zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z rozdelenia právomocí medzi Úniou a členskými štátmi v oblasti autorského práva.

44 Práve vzhľadom na tieto úvahy je potrebné preskúmať, či Komisia dodržala rozsah kontroly, ktorá jej prináleží pri uplatňovaní výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001 (pozri bod 35 vyššie).

45 V tejto súvislosti je potrebné po prvé zdôrazniť, že Komisia v pôvodnom rozhodnutí o zamietnutí s cieľom odôvodniť uplatniteľnosť výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001 odkazuje na autorské právo k požadovaným harmonizovaným normám patriace CEN ako európskej súkromnoprávnej organizácii, ktorá má vlastnícke právo ku všetkým svojim publikáciám, vrátane európskych noriem. Komisia preto rozhodla, že sprístupnenie uvedených harmonizovaných noriem „[by mohlo] ohroziť ochranu obchodných záujmov právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva…, pretože CEN je držiteľom autorských práv ku všetkých dodávaným položkám vypracovaným jeho príslušnými technickými výbormi“, a že „v dôsledku toho autorské právo a práva na využívanie (distribučné a predajné) k akejkoľvek publikácii CEN (vrátane návrhov európskych noriem) patria výlučne CEN a jeho národným členom, u ktorých je možné získať uvedené normy a ich návrhy“.

46 V potvrdzujúcom rozhodnutí Komisia odmietla kritiku žalobkýň týkajúcu sa neexistencie autorskoprávnej ochrany požadovaných harmonizovaných noriem, pričom uviedla, že „na rozdiel od toho, čo tvrdia [žalobkyne, uvedené harmonizované normy] sú chránené autorským právom [napriek tomu, že skutočne] obsahujú údaje, ktoré je možné považovať za skutkové údaje alebo ktoré sa týkajú konaní“. Okrem toho v odpovedi na kritiku žalobkýň týkajúcu sa nekonzultovania s vydavateľom týchto harmonizovaných noriem odkázala na spoločný dokument o zaujatí stanoviska CEN a CENELEC zo 17. mája 2017 k dôsledkom rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), v ktorom obe uvedené organizácie „na základe tohto rozsudku a vzhľadom na svoje postavenie držiteľov autorských práv k európskym normám výslovne dospeli k záveru, že spochybnenie ich autorských práv alebo ich politiky šírenia harmonizovaných noriem nemá žiadny základ“. Preto Komisia dospela k záveru, že nie je potrebné uskutočniť konzultáciu podľa článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, keďže stanovisko autora dokumentov, ktorým je držiteľ predmetných autorských práv, už bolo uvedeným dokumentom zverejnené.

47 Z toho vyplýva, že Komisia založila svoj záver o existencii autorskoprávnej ochrany požadovaných harmonizovaných noriem na objektívnych a zhodujúcich sa nepriamych dôkazoch spôsobilých podporiť existenciu autorského práva k uvedeným normám, na ktoré sa odvolával CEN.

48 Po druhé Komisia v potvrdzujúcom rozhodnutí zdôrazňuje, že „hoci formulácia [požadovaných harmonizovaných noriem] zohľadňuje osobitné aspekty právnej úpravy, na ktorej vykonanie sú tieto normy určené, ich autori ich vypracovali dostatočne tvorivým spôsobom na to, aby im mohla byť priznaná autorskoprávna ochrana“, ďalej, že „z rozsahu textov vyplýva, že autori uskutočnili určitý počet rozhodnutí (vrátane stanovenia štruktúry dokumentu), dôsledkom ktorých je vznik autorskoprávnej ochrany“, pričom „z toho vyplýva, že [tieto harmonizované normy] je potrebné v celom rozsahu považovať za pôvodné dielo autora, ktoré požíva ochranu podľa predpisov týkajúcich sa autorského práva“. Pri uskutočnení takejto analýzy teda posúdila spôsobilosť týchto harmonizovaných noriem byť predmetom autorskoprávnej ochrany z hľadiska prahovej úrovne pôvodnosti, ktorú musí výtvor dosiahnuť na to, aby predstavoval „dielo“ v zmysle judikatúry. Hoci sa totiž podmienka pôvodnosti vyžadovaná na to, aby bol výtvor spôsobilý na uvedenú ochranu, riadi právnymi predpismi členských štátov, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vydanej pri výklade samostatného pojmu „dielo“ vyplýva, že na to, aby sa predmet mohol považovať za pôvodný, je nevyhnutné a zároveň postačujúce, aby odrážal osobnosť svojho autora prejavením jeho slobodných a tvorivých rozhodnutí (pozri rozsudok z 11. júna 2020, Brompton Bicycle, C-833/18, EU:C:2020:461, bod 23 a citovanú judikatúru). Vzhľadom na túto judikatúru mohla Komisia bez toho, aby sa dopustila pochybenia, tvrdiť, že požadovaná prahová úroveň pôvodnosti bola v prejednávanej veci pre predmetné harmonizované normy dosiahnutá.

49 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že Komisii nemožno vytýkať žiadne nesprávne právne posúdenie súvisiace s rozsahom kontroly, ktorú bola povinná vykonať pri uplatnení výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001, aby mohla dospieť k záveru o zásahu do obchodných záujmov vyplývajúcich z autorskoprávnej ochrany požadovaných harmonizovaných noriem.

50 V druhom rade žalobkyne na podporu svojej argumentácie týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu ku spôsobilosti požadovaných harmonizovaných noriem byť predmetom autorskoprávnej ochrany vzhľadom na to, že sú súčasťou práva Únie, poukazujú na skutočnosť, že ide o „znenie právneho predpisu“, a na rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že harmonizovaná norma je definovaná v článku 2 písm. c) nariadenia č. 1025/2012 ako technická špecifikácia prijatá niektorou z európskych normalizačných organizácií na základe požiadavky Komisie na uplatňovanie harmonizovaných právnych predpisov Únie, s ktorou nie je súlad povinný.

52 V rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), Súdny dvor okrem iného konštatoval, že harmonizovaná norma, o akú išlo vo veci samej, prijatá na základe [sekundárneho práva], na ktorú boli uverejnené odkazy v *Úradnom vestníku Európskej únie*, je súčasťou práva Únie (bod 40).

53 Je však potrebné konštatovať, podobne ako to urobila Komisia, že z rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), nijako nevyplýva, že by Súdny dvor zrušil režim uverejňovania harmonizovaných noriem definovaný v článku 10 ods. 6 nariadenia č. 1025/2012, podľa ktorého sa uverejňujú len odkazy na uvedené normy. Práve naopak, Súdny dvor vzal na vedomie rozhodnutie normotvorcu Únie podriadiť existenciu právnych účinkov

spojených s harmonizovanou normou iba predchádzajúcemu uverejneniu odkazu na ňu v sérii C úradného vestníka (rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, body 37, 40 a 43).

54 Za týchto podmienok žalobkyne nesprávne tvrdia, že vzhľadom na to, že Súdny dvor v rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), stanovil, že požadované harmonizované normy sú súčasťou „práva Únie“, prístup k nim by mal byť voľný a bezplatný, takže na ne nemožno uplatniť nijakú výnimku z práva na prístup.

55 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy je potrebné prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

b) O druhej časti založenej na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti s uplatnením výnimky stanovenej v článku 4 ods. 2 prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001

56 Podľa žalobkýň aj keby bola ochrana požadovaných harmonizovaných noriem autorským právom teoreticky možná, nebola uplatniteľná na uvedené harmonizované normy, pretože tieto normy nepredstavujú „osobný duševný výtvor“ v zmysle judikatúry Súdneho dvora, čo je nevyhnutné na priznanie takejto ochrany.

57 V tejto súvislosti platí, ako bolo uvedené v bode 40 vyššie, že podmienky užívania autorského práva, ako aj rozsah ochrany tohto práva, a konkrétnejšie výnimky z tejto ochrany, sú naďalej vymedzené právnymi predpismi členských štátov, ktoré môžu slobodne určiť ochranu, ktorá sa má priznať úradným legislatívnym, správnym alebo súdnym textom, pričom ako vyplýva z judikatúry, uvedené podmienky možno napadnúť len na súdoch členských štátov (pozri v tomto zmysle a analogicky stanovisko 1/09 z 8. marca 2011, EU:C:2011:123, bod 80, a uznesenie z 5. septembra 2007, Document Security Systems/ECB, T-295/05, EU:T:2007:243, bod 56), Komisia nebola oprávnená, na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, preskúmať podmienky vyžadované uplatniteľnou vnútroštátnou právnou úpravou, aby overila skutočnú povahu autorskoprávnej ochrany požadovaných harmonizovaných noriem, keďže takéto preskúmanie prekračuje rozsah kontroly, na ktorú bola oprávnená v rámci postupu o prístupe k dokumentom.

58 Okrem toho tvrdenie žalobkýň o tom, že CEN v procese vypracovania požadovaných harmonizovaných noriem nevykonáva slobodné a tvorivé rozhodnutia, nie je ničím podložené.

59 Žalobkyne totiž jednak tvrdia, že požadované harmonizované normy „pozostávajú z jednoduchých zoznamov technických vlastností a/alebo testovacích postupov, v dôsledku toho osoba poverená ich vypracovaním nedisponuje skutočným tvorivým rozhodovaním, ktoré možno považovať za vyjadrenie jej osobnosti alebo vlastný duševný výtvor“, a jednak, že „ani koncepcia [uvedených harmonizovaných noriem] neumožňuje vykonávať voľné alebo tvorivé rozhodnutia, a to napríklad na úrovni redakčnej úpravy, štruktúry, jazyka alebo akejkoľvek inej kľúčovej charakteristiky, keďže tieto aspekty úpravy sa riadia súborom vlastných pravidiel, ktoré do značnej miery obmedzujú akúkoľvek možnú mieru tvorivosti normalizačných orgánov“. Žalobkyne však pritom len uvádzajú jednoduché vyhlásenia, bez toho, aby svoje tvrdenia podopreli akoukoľvek analýzou, alebo vyvrátili tvrdenia Komisie uvedené v potvrdzujúcom rozhodnutí (pozri bod 48 vyššie), pokiaľ ide o mieru pôvodnosti týchto harmonizovaných noriem vzhľadom na rozsah predmetných textov, z ktorého vyplýva, že ich autori uskutočňovali rozhodnutia, a to vrátane rozhodnutí týkajúcich sa ich štruktúrovania. Navyše nespresňujú,

v čom by obmedzenia rozsahu tvorivosti uložené právnou úpravou v oblasti normalizácie spôsobovali, že tie isté harmonizované normy nemôžu dosiahnuť prahovú úroveň pôvodnosti vyžadovanú na úrovni Únie.

60 Preto je potrebné druhú časť tohto žalobného dôvodu zamietnuť.

c) O tretej časti založenej na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o ovplyvnenie obchodných záujmov

61 Podľa žalobkýň Komisia nepreukázala, ako by zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem poškodilo obchodné záujmy CEN a jeho národných členov. Tvrdia, že aj keby bola ochrana týchto harmonizovaných noriem autorským právom teoreticky možná a aj keby sa uvedené harmonizované normy považovali za osobný duševný výtvor, potvrdzujúce rozhodnutie by malo byť napriek tomu zrušené, keďže Komisia nepreukázala údajné porušenie obchodných záujmov CEN ako autora tých istých harmonizovaných noriem.

62 Komisia, ktorú podporujú vedľajší účastníci konania, spochybňuje tvrdenia žalobkýň.

63 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že na odôvodnenie odmietnutia prístupu k dokumentu v zásade nestačí, že sa tento dokument vzťahuje na činnosť alebo záujem, ktoré sú uvedené v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, keďže dotknutá inštitúcia musí rovnako vysvetliť, ako by prístup k tomuto dokumentu mohol konkrétne a skutočne porušiť záujem chránený výnimkou upravenou v tomto článku, ako aj to, že riziko porušenia tohto záujmu je primerane predvídateľné, a nie čisto hypotetické. Platí to tiež pre tretiu osobu za predpokladu, že by bola konzultovaná v rámci konzultačného postupu stanoveného v článku 4 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001, keďže cieľom uvedeného článku je umožniť inštitúcii posúdiť, či sa uplatňuje výnimka stanovená v odseku 1 alebo 2 tohto článku (rozsudok z 5. februára 2018, Pari Pharma/EMA, T-235/15, EU:T:2018:65, bod 69).

64 V prejednávanej veci z potvrdzujúceho rozhodnutia jasne vyplýva, že Komisia založila svoje odmietnutie zverejnenia požadovaných harmonizovaných noriem na dvoch súvisiacich, ale odlišných porušeniach ochrany obchodných záujmov CEN a jeho národných členov, a to jednak na porušení autorskoprávnej ochrany týchto harmonizovaných noriem a jednak na riziku veľmi významného zníženia poplatkov vyberaných CEN a jeho národnými členmi za prístup k uvedeným harmonizovaným normám, ak by prístup k nim bolo možné získať od Komisie bezplatne.

65 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ako tvrdí Komisia, predaj noriem je podstatnou súčasťou hospodárskeho modelu, ktorý si osvojili všetky normalizačné orgány. Voľný a bezplatný prístup verejnosti k týmto normám by spochybnil tento model a viedol by uvedené orgány k tomu, aby v plnom rozsahu prehodnotili svoj spôsob organizácie, čím by bolo závažnému riziku vystavené tak vytváranie nových noriem, ako aj možnosť mať k dispozícii metódu na preukázanie súladu výrobku s požiadavkami stanovenými právnou úpravou Únie použitím jednotnej metódy.

66 Z toho vyplýva, že ako bolo uvedené v rámci prvej a druhej časti prvého žalobného dôvodu (pozri bod 47 vyššie), Komisia bola oprávnená tvrdiť, že požadované harmonizované normy podliehajú autorskoprávnej ochrane, vďaka ktorej sú dotknutým osobám prístupné len po zaplatení určitých licenčných poplatkov (pozri bod 19 vyššie), a teda ich bezplatné zverejnenie na základe nariadenia č. 1049/2001 by mohlo konkrétne a účinne zasiahnuť do obchodných záujmov CEN a jeho národných členov v zmysle judikatúry citovanej v bode 63 vyššie.

67 V každom prípade, ako správne tvrdí Komisia podporovaná vedľajšími účastníkmi konania, v kontexte článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001 by voľný prístup verejnosti k normám nepochybne porušoval ochranu duševného vlastníctva CEN, keďže tieto normy podliehajú stanoveným licenčným podmienkam pre kupujúcich. Neexistencia akejkoľvek kontroly nad šírením noriem by zjavne mala vplyv na obchodné záujmy CEN.

68 Tento záver nie je spochybnený tvrdením žalobkýň, podľa ktorého CEN pri príprave požadovaných harmonizovaných noriem koná ako orgán verejnej moci vykonávajúci verejné funkcie, na ktoré sa nevzťahuje žiadny obchodný záujem.

69 V tejto súvislosti v súlade s článkom 10 nariadenia č. 1025/2012 harmonizované normy vypracováva, a prípadne reviduje, niektorá z troch európskych normalizačných organizácií, a to na základe podnetu Komisie, pod jej vedením a kontrolou. Na tento účel uvedené nariadenie uznáva tri európske normalizačné organizácie, a to CEN, Európsky výbor pre normalizáciu v elektrotechnike (Cenelec) a Európsky inštitút pre telekomunikačné normy (ETSI). Tieto organizácie sú neziskovými združeniami, pričom CEN a Cenelec sú založené podľa belgického súkromného práva a ETSI je založený podľa francúzskeho práva.

70 Na rozdiel od toho, čo tvrdia žalobkyne, však z ustanovení upravujúcich európsky systém normalizácie vôbec nevyplýva, že CEN koná v procese vypracúvania harmonizovaných noriem ako orgán verejnej moci vykonávajúci verejné funkcie, na ktoré sa nevzťahuje žiadny obchodný záujem.

71 Skutočnosť, že európske normalizačné organizácie vrátane CEN prispievajú k plneniu úloh vo verejnom záujme poskytovaním certifikačných služieb týkajúcich sa súladu s uplatniteľnými právnymi predpismi, nemení nič na ich postavení ako súkromných subjektov vykonávajúcich hospodársku činnosť (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 5. decembra 2018, Falcon Technologies International/Komisia, T-875/16, neuverejnený, EU:T:2018:877, bod 47).

72 V tejto súvislosti je potrebné, podobne ako uvádza Komisia, konštatovať, že ak môže mať podnik so základným imaním tvoreným verejnými prostriedkami obchodné záujmy, musí to *a fortiori* platiť pre súkromný subjekt, aj keď tento subjekt prispieva k plneniu úloh vo verejnom záujme (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 5. decembra 2018, Falcon Technologies International/Komisia, T-875/16, neuverejnený, EU:T:2018:877, bod 49).

73 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia v súlade s článkom 4 ods. 2 prvou zarážkou nariadenia č. 1049/2001 preukázala, že zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem môže konkrétne a skutočne poškodiť obchodné záujmy CEN alebo jeho národných členov a že riziko poškodenia týchto záujmov je v zmysle judikatúry citovanej v bode 63 vyššie primerane predvídateľné, a nie čisto hypotetické.

74 Preto je potrebné zamietnuť tretiu časť prvého žalobného dôvodu, a teda aj prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.

2. O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001 a na porušení povinnosti odôvodnenia

75 Žalobkyne vytýkajú Komisii, že sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď dospela k záveru, že nijaký prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001 neodôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem a nedostatočne odôvodnila svoje odmietnutie uznať existenciu prevažujúceho verejného záujmu.

76 Tento žalobný dôvod sa delí na tri časti. Prvá časť je založená na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu vyžadujúceho voľný prístup k právnym predpisom. Druhá časť sa týka nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k existencii prevažujúceho verejného záujmu vyplývajúceho z povinnosti transparentnosti v oblasti životného prostredia. Tretia časť je založená na nedostatočnom odôvodnení odmietnutia Komisie uznať existenciu prevažujúceho verejného záujmu.

77 Najskôr je potrebné preskúmať tretiu časť druhého žalobného dôvodu.

a) O tretej časti založenej na nedostatočnom odôvodnení odmietnutia Komisie uznať existenciu prevažujúceho verejného záujmu

78 Žalobkyne tvrdia jednak, že Komisia v potvrdzujúcom rozhodnutí nedostatočne odôvodnila svoje zamietnutie tvrdení uvedených v opakovanej žiadosti, ktoré sa týkali existencie prevažujúceho verejného záujmu odôvodňujúceho prístup k požadovaným harmonizovaným normám.

79 V tejto súvislosti žalobkyne tvrdia, že Komisia sa nevyjadrila k najvýznamnejším tvrdeniam, ktoré rozvinuli vo svojej opakovanej žiadosti týkajúcim sa dôsledkov kvalifikácie požadovaných harmonizovaných noriem ako „práva Únie“ v rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). Konkrétnejšie sa domnievajú, že Komisia najmä nevysvetlila, prečo by sa ich tvrdenie týkajúce sa potreby prístupu k právnej úprave nemalo v právnom štáte považovať za základ pre prevažujúci verejný záujem.

80 Okrem toho podľa žalobkýň Komisia neodôvodnila svoje úvahy týkajúce sa vyváženia protichodných záujmov v prejednávanej veci v zmysle judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada (C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374), čím ich priviedla k záveru, že k takémuto vyváženiu nedošlo.

81 Komisia odmieta tvrdenia žalobkýň a tvrdí, že z právneho hľadiska dostatočne odôvodnila svoje odmietnutie uznať existenciu prevažujúceho verejného záujmu.

82 Na úvod je potrebné pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia je všeobecnou zásadou práva Únie zakotvenou v článku 296 druhom odseku ZFEÚ a článku 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorej musí byť akýkoľvek právny akt prijatý inštitúciami Únie odôvodnený (pozri rozsudok zo 6. februára 2020, Compañía de Tranvías de La Coruña/Komisia, T-485/18, EU:T:2020:35, bod 19 a citovanú judikatúru). Táto povinnosť inštitúcií Európskej únie odôvodniť svoje akty nezodpovedá len formálnej snahe, ale jej cieľom je umožniť súdu Únie vykonať svoje preskúmanie zákonnosti a dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia, aby mohli hájiť svoje práva a overiť, či je akt dôvodný alebo nie. Dotknuté osoby teda môžu skutočne

podať opravný prostriedok na súd len vtedy, ak presne poznajú obsah a dôvody predmetného aktu (pozri rozsudok z 28. novembra 2019, Mélin/Parlament, T-726/18, neuverejnený, EU:T:2019:816, bod 40 a citovanú judikatúru).

83 V kontexte uplatnenia ustanovení nariadenia č. 1049/2001 bolo rozhodnuté, že povinnosť inštitúcie odôvodniť svoje rozhodnutie o zamietnutí prístupu k dokumentu má za cieľ jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie dôvodné, alebo či je prípadne postihnuté vadou umožňujúcou napadnúť jeho zákonnosť, a jednak umožniť súdu Únie pristúpiť k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutia. Rozsah tejto povinnosti závisí od povahy dotknutého aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý (pozri rozsudok zo 6. februára 2020, Compañía de Tranvías de La Coruña/Komisia T-485/18, EU:T:2020:35, bod 20 a citovanú judikatúru).

84 Podľa judikatúry pritom z povinnosti odôvodnenia nevyplýva pre príslušnú inštitúciu povinnosť odpovedať na každé z tvrdení predložených počas konania, ktoré predchádzalo prijatiu napadnutého konečného rozhodnutia (pozri rozsudok z 25. septembra 2018, Psara a i./Komisia, T-639/15 až T-666/15 a T-94/16, EU:T:2018:602, bod 134 a citovanú judikatúru).

85 V prejednávanej veci je potrebné uviesť, že Komisia v potvrdzujúcom rozhodnutí uviedla svoje odpovede na tvrdenia žalobkýň obsiahnuté v opakovanej žiadosti týkajúce sa údajnej existencie prevažujúcich verejných záujmov vyplývajúcich jednak z výkladu Súdneho dvora v rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), a jednak z údajných povinností transparentnosti v oblasti životného prostredia, a to v bode 4 nazvanom „Neexistencia prevažujúceho verejného záujmu odôvodňujúceho zverejnenie“.

86 V tejto súvislosti Komisia po prvé uviedla, že ako vysvetlila v bode 2.1 potvrdzujúceho rozhodnutia vzťahujúceho sa na preskúmanie podmienky týkajúcej sa ochrany obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, účinky rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), musia byť posúdené vzhľadom na kontext, v ktorom bol tento rozsudok vydaný. Podľa nej teda uvedený rozsudok „nevytvára povinnosť proaktívneho uverejňovania harmonizovaných noriem v Úradnom vestníku a ani automaticky nepreukazuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci ich zverejnenie“.

87 Po druhé Komisia odmietla tvrdenia žalobkýň týkajúce sa povinností transparentnosti v oblasti životného prostredia, ktoré by mali predstavovať prevažujúci verejný záujem vo vzťahu k záujmu na ochrane obchodných záujmov určitej fyzickej alebo právnickej osoby, pričom v podstate uviedla, že sa v prejednávanej veci neuplatnia.

88 V treťom rade Komisia dodala, že okrem toho nebola schopná identifikovať akýkoľvek prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci takéto zverejnenie.

89 Z toho vyplýva, že potvrdzujúce rozhodnutie síce stručne, ale jasne uvádza, že žalobkyne neuviedli žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo preukázať existenciu prevažujúceho verejného záujmu odôvodňujúceho zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem. Komisia dodala, že nebola schopná ani identifikovať akýkoľvek prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci takéto zverejnenie.

90 Okrem toho, pokiaľ žalobkyne niektorými svojimi tvrdeniami v skutočnosti spochybňujú dôvodnosť odôvodnenia obsiahnutého v potvrdzujúcom rozhodnutí, pokiaľ ide o neexistenciu prevažujúceho verejného záujmu odôvodňujúceho zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem, takéto tvrdenia sú v rámci tejto časti neúčinné.

91 Napokon je potrebné pripomenúť, že hoci je Komisia povinná uviesť dôvody, ktoré v danom prípade odôvodňujú uplatnenie niektorej z výnimiek z práva na prístup k dokumentom stanovených v nariadení č. 1049/2001, nie je povinná poskytnúť informácie nad rámec toho, čo je nevyhnutné na pochopenie dôvodov, na ktorých je založené jej rozhodnutie, zo strany žiadateľa o prístup a na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia Všeobecným súdom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. marca 2020, Bonnafous/Komisia, T-646/18, EU:T:2020:120, bod 25 a citovanú judikatúru).

92 Z tohto dôvodu je potrebné zamietnuť tretiu časť druhého žalobného dôvodu.

b) O prvej časti založenej na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o existenciu prevažujúceho verejného záujmu vyžadujúceho voľný prístup k právnym predpisom

93 Žalobkyne tvrdia, že aj za predpokladu, že by sa na požadované harmonizované normy mohla vzťahovať výnimka týkajúca sa ovplyvnenia obchodných záujmov, existuje prevažujúci verejný záujem na zverejnení uvedených harmonizovaných noriem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001, ktorý spočíva v zabezpečení voľného prístupu k právnym predpisom. Konkrétne príslušnosť týchto harmonizovaných noriem k právu Únie podľa nich „vyvoláva ústavnú požiadavku poskytnúť k nim voľný prístup“.

94 Podľa žalobkýň vzhľadom na to, že požadované harmonizované normy sú súčasťou práva Únie, ako Súdny dvor rozhodol vo svojom rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), existuje „automatický prevažujúci verejný záujem“, ktorý odôvodňuje zverejnenie týchto harmonizovaných noriem. Odvolávajú sa najmä na zásadu právnej istoty, ktorú podľa nich môže zaručiť iba uverejnenie právneho predpisu v náležitej forme v úradnom jazyku jeho adresáta. Odkazujú tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa dostupnosti právnych predpisov. Okrem toho zdôrazňujú súvislosť medzi dostupnosťou noriem a riadnym fungovaním vnútorného trhu. Napokon sa domnievajú, že zásada riadnej správy vecí verejných stanovená v článku 41 Charty základných práv, ako aj voľný pohyb tovaru a slobodné poskytovanie služieb, zaručené článkami 34 a 56 ZFEÚ, vyžadujú voľný prístup k normám.

95 V každom prípade žalobkyne tvrdia, že potvrdzujúce rozhodnutie porušuje článok 4 ods. 2 poslednú časť vety nariadenia č. 1049/2001 v rozsahu, v akom Komisia opomenula preskúmať existenciu verejného záujmu na zverejnení a všeobecnejšie zvážiť záujmy, ktorým slúži zverejnenie, a záujmy svedčiace v neprospech takéhoto zverejnenia. V tejto súvislosti spochybňujú tvrdenie, podľa ktorého predložili len všeobecné úvahy, ktoré svojou povahou nemôžu preukázať, že v prejednávanej veci by bola zásada transparentnosti osobitne naliehavá. Odkaz na osobitnú povahu požadovaných harmonizovaných noriem totiž podľa nich postačoval na to, aby v prejednávanej veci odôvodnil existenciu osobitného verejného záujmu v prospech zverejnenia v zmysle uvedeného ustanovenia.

96 Komisia, ktorú podporujú vedľajší účastníci konania, nesúhlasí s argumentáciou žalobkýň.

97 Na úvod je vhodné uviesť, že aj v prípade, keď sa Komisia tak ako v predmetnej veci opiera o všeobecnú domnienku na účely zamietnutia prístupu k dokumentom požadovaným v zmysle článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001, možnosť preukázať, že existuje prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci zverejnenie daných dokumentov v zmysle poslednej časti vety tohto ustanovenia, nie je vylúčená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. septembra 2014, Spirlea/Komisia, T-306/12, EU:T:2014:816, bod 90 a citovanú judikatúru).

98 Naopak, osobe, ktorá sa odvoláva na existenciu prevažujúceho verejného záujmu, prináleží, aby konkrétne uviedla okolnosti odôvodňujúce zverejnenie dotknutých dokumentov, pričom predloženie čisto všeobecných úvah nemôže stačiť na preukázanie toho, že verejný záujem má prednosť pred dôvodmi opodstatňujúcimi zamietnutie zverejnenia dotknutých dokumentov (pozri rozsudok z 11. mája 2017, Švédsko/Komisia, C-562/14 P, EU:C:2017:356, bod 56 a citovanú judikatúru).

99 V prejednávanej veci sa žalobkyne v skutočnosti snažia o úplné vyňatie kategórie harmonizovaných noriem z uplatniteľnosti systému hmotnoprávnych výnimiek zavedeného nariadením č. 1049/2001, a to zo všeobecného dôvodu, že tieto normy sú súčasťou „práva Únie“, ktoré by malo byť voľne a bezplatne prístupné verejnosti.

100 V prvom rade vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bode 98 vyššie však uvedenie takýchto všeobecných úvah nepostačuje na preukázanie toho, že prevažujúci záujem verejnosti na slobodnom a bezodplatnom prístupe k právu Únie vrátane harmonizovaných noriem, aj keby sa takýto záujem preukázal ako skutočný, má prednosť pred dôvodmi opodstatňujúcimi odmietnutie zverejnenia uvedených noriem.

101 Po prvé okrem všeobecných tvrdení, pokiaľ ide o potrebu sprístupniť „právne predpisy Únie“, žalobkyne nepredkladajú konkrétne dôvody, ktoré by v prejednávanej veci odôvodňovali zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem. Predovšetkým nevysvetľujú, v akom rozsahu by zverejnenie týchto harmonizovaných noriem malo mať prednosť pred ochranou obchodných záujmov CEN alebo jeho národných členov. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že ako vyplýva z judikatúry citovanej v bode 98 vyššie, hoci pri uplatnení výnimky v zmysle článku 4 ods. 2 prvej zarážky nariadenia č. 1049/2001 dôkazné bremeno prináleží inštitúcii Únie, ktorá sa odvoláva na túto výnimku, v prípade článku 4 ods. 2 poslednej časti vety tohto nariadenia naopak prináleží tým, ktorí tvrdia existenciu prevažujúceho verejného záujmu v zmysle poslednej časti vety uvedeného ustanovenia, aby ho preukázali.

102 Po druhé, aj keby sa pripustilo, že bolo potrebné prijať všeobecné tvrdenia týkajúce sa existencie všeobecného záujmu na slobodnom a bezplatnom prístupe k harmonizovaným normám, zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem v prejednávanej veci nie je takej povahy, aby umožnilo uspokojiť takýto záujem. Bez ohľadu na povahu práva, ktoré vzniká z vytvorenia harmonizovaných noriem v prospech ich tvorcov, totiž prístup k týmto normám naďalej podlieha obmedzeniam, akými sú úhrada poplatkov stanovených národnými normalizačnými orgánmi na základe európskeho systému normalizácie alebo bezplatné nahliadnutie v niektorých knižniciach. Je teda potrebné súhlasiť s posúdením Komisie, podľa ktorého verejný záujem na zabezpečení funkčnosti európskeho systému normalizácie zameraný na podporu voľného pohybu tovaru pri zaručení rovnakej minimálnej úrovne bezpečnosti vo všetkých európskych krajinách, prevažuje nad zabezpečením voľného a bezplatného prístupu k harmonizovaným normám.

103 V druhom rade spôsob zvolený žalobkyňami, ktoré sa domáhajú súdneho zabezpečenia slobodného a bezplatného prístupu k harmonizovaným normám prostredníctvom mechanizmu zavedeného nariadením č. 1049/2001 bez toho, aby pritom spochybnili európsky systém normalizácie, nemožno považovať za primeraný. Nariadenie č. 1025/2012 totiž jednak výslovne zakotvuje, ako bolo pripomenuté v bode 53 vyššie, režim uverejňovania obmedzený len na uverejnenie odkazov na harmonizované normy a jednak, ako bolo uvedené v bode 19 vyššie, umožňuje platený prístup k uvedeným normám pre osoby, ktoré majú záujem využiť domnienku zhody spojenú s uvedenými normami.

104 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Komisia v potvrdzujúcom rozhodnutí dospela k záveru, že nijaký prevažujúci verejný záujem neodôvodňuje zverejnenie požadovaných harmonizovaných noriem na základe článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001. Podľa Komisie rozsudok z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), na ktorý sa žalobkyne odvolávajú na podporu svojho tvrdenia týkajúceho sa existencie prevažujúceho verejného záujmu na zabezpečení prístupu k právu, nezakladá povinnosť proaktívneho uverejňovania harmonizovaných noriem v úradnom vestníku a ani automaticky nezakladá prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci ich zverejnenie.

105 Toto posúdenie Komisie neobsahuje žiadnu vadu.

106 Tvrdenie žalobkýň sa totiž zakladá na dôsledkoch, ktoré ony samy vyvodzujú z kvalifikácie harmonizovaných noriem ako „práva Únie“, ktorú Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku z 27. októbra 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). V podstate tvrdia, že to, že harmonizované normy tvoria súčasť práva Únie „vyvoláva ústavnú požiadavku umožniť k nim voľný prístup“.

107 Okrem toho, že žalobkyne neuvádzajú presný zdroj „zásady ústavnej povahy“, ktorá podľa nich vyžaduje voľný a bezplatný prístup k harmonizovaným normám, ani nijako neodôvodňujú dôvod, pre ktorý by tieto normy mali podliehať požiadavke zverejnenia a prístupnosti priznanej „právnym predpisom“ vzhľadom na to, že uplatňovanie týchto noriem nie je povinné, vyvolávajú právne účinky, ktoré sú s nimi spojené, výlučne vo vzťahu k dotknutým osobám a možno do nich bezplatne nahliadnuť v niektorých knižniciach členských štátov.

108 Prvú časť druhého žalobného dôvodu je preto potrebné zamietnuť.

c) O druhej časti založenej na nesprávnom právnom posúdení vo vzťahu k existencii prevažujúceho verejného záujmu vyplývajúceho z povinnosti transparentnosti v oblasti životného prostredia

109 Žalobkyne po prvé tvrdia, že požadované harmonizované normy obsahujú informácie o životnom prostredí, ktoré podľa nich vytvárajú prevažujúci verejný záujem odôvodňujúci ich zverejnenie v súlade s článkom 5 ods. 3 písm. b) Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (Ú. v. EÚ L 124, 2005, s. 1, ďalej len „Aarhuský dohovor“), ako bol vykonaný článkom 4 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1367/2006. Po druhé sa tieto informácie týkajú emisií do životného prostredia, a preto ich zverejnenie podľa žalobkýň predstavuje prevažujúci verejný záujem v zmysle článku 6 ods. 1 toho istého nariadenia.

110 Komisia, ktorú podporujú vedľajší účastníci konania, nesúhlasí s argumentáciou žalobkýň.

111 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že rovnako ako cieľom nariadenia č. 1049/2001, aj cieľom nariadenia č. 1367/2006, ako stanovuje jeho článok 1, je dosiahnuť čo najširšie možné systematické sprístupňovanie a šírenie informácií o životnom prostredí, ktoré majú k dispozícii inštitúcie a orgány Únie.

112 Na účely preskúmania argumentácie žalobkýň týkajúcej sa existencie prevažujúceho verejného záujmu vyplývajúceho z povinnosti transparentnosti v oblasti životného prostredia je za predpokladu, že požadované harmonizované normy obsahujú informácie o životnom prostredí,

potrebné overiť, či by to stačilo na vyvodenie záveru, že existuje prevažujúci verejný záujem na ich zverejnení. Po druhé bude prípadne potrebné analyzovať otázku, či uvedené harmonizované normy súvisia s emisiami do životného prostredia, v dôsledku čoho by v súlade s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006 existoval prevažujúci verejný záujem na ich zverejnení.

1) O existencii prevažujúceho verejného záujmu v prípade žiadostí o informácie o životnom prostredí

113 Žalobkyne v podstate tvrdia, že podľa ustanovení článku 5 ods. 3 písm. b) Aarhuského dohovoru, ako boli vykonané článkom 4 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1367/2006, bola Komisia povinná aktívne šíriť požadované harmonizované normy.

114 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že tak článok 5 ods. 3 písm. b) Aarhuského dohovoru, ako aj článok 4 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1367/2006 upravujú povinnosť aktívne šíriť informácie o životnom prostredí bez toho, aby v tejto súvislosti stanovovali „prevažujúci verejný záujem“.

115 Podobne ako to robí Komisia, je totiž potrebné zdôrazniť, že článok 6 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 je jediným ustanovením tohto nariadenia, ktoré obsahuje jasný a špecifický odkaz na „prevažujúci verejný záujem“, pričom sa týka výlučne situácií, v ktorých sa požadované informácie týkajú emisií do životného prostredia.

116 Okrem toho článok 6 ods. 1 druhá veta nariadenia č. 1367/2006 odkazuje len na „verejný záujem“ na zverejnení a nie na „prevažujúci“ verejný záujem v zmysle článku 4 ods. 2 poslednej časti vety nariadenia č. 1049/2001. Z článku 6 ods. 1 druhej vety nariadenia č. 1367/2006 teda nevyplýva, že v prípade informácií o životnom prostredí vždy existuje prevažujúci verejný záujem na ich zverejnení (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 23. septembra 2015, ClientEarth a International Chemical Secretariat/ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, bod 189).

117 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že ani keby sa potvrdilo, že požadované harmonizované normy obsahujú informácie o životnom prostredí, len táto samotná skutočnosť nezakladá prevažujúci verejný záujem na ich zverejnení.

118 V každom prípade ako vyplýva z článku 5 ods. 3 písm. b) Aarhuského dohovoru, ako bol vykonaný článkom 4 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1367/2006, povinnosť aktívne šíriť informácie o životnom prostredí je obmedzená na znenie právnych predpisov Únie o životnom prostredí alebo s ním súvisiacich, ako aj na politiky, plány a programy, ktoré sa týkajú životného prostredia. Hoci sú pritom požadované harmonizované normy súčasťou práva Únie, nepatria medzi sekundárne právo Únie, ktoré je prísne vymedzené Zmluvami a patrí výlučne do výlučnej právomoci inštitúcií Únie poverených právomocami v tejto súvislosti. Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkýň o tom, že Komisia má povinnosť aktívne šíriť požadované harmonizované normy, je založené na nesprávnom predpoklade, že uvedené harmonizované normy patria do kategórie „právnych predpisov Únie o životnom prostredí alebo s ním súvisiacich“.

119 Okrem toho tak Aarhuský dohovor, ako aj nariadenie č. 1367/2006 upravujú prístup verejnosti k informáciám v oblasti životného prostredia buď na základe žiadosti, alebo na základe aktívneho šírenia dotknutými orgánmi a inštitúciami. Keďže orgány a inštitúcie môžu zamietnuť žiadosť o prístup k informácii, ak táto informácia spadá do pôsobnosti určitých výnimiek, je potrebné konštatovať, že nie sú povinné aktívne šíriť túto informáciu. V opačnom prípade by totiž predmetné výnimky boli zbavené všetkého potrebného účinku, čo zjavne nie je v súlade

s duchom a so znením Aarhuského dohovoru a uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. septembra 2013, ClientEarth/Komisia, T-111/11, EU:T:2013:482, bod 128).

2) O existencii informácií týkajúcich sa emisií do životného prostredia v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1367/2006

120 Z článku 1 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1367/2006 v spojení s jeho článkom 2 ods. 1 písm. d) v podstate vyplýva, že cieľom uvedeného nariadenia je zaručiť právo na prístup k informáciám týkajúcim sa faktorov, ako sú emisie, ktoré majú alebo by mohli mať vplyv na prvky životného prostredia uvedené v článku 2 ods. 1 písm. d) rovnakého nariadenia, osobitne na ovzdušie, vodu a pôdu.

121 V tejto súvislosti článok 6 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 1367/2006 stanovuje právnu domnienku, podľa ktorej v prípade „informácií [týkajúcich sa] sa emisií do životného prostredia“, s výnimkou informácií týkajúcich sa vyšetrovaní, existuje verejný záujem na zverejnení prevažujúci nad záujmom na ochrane obchodných záujmov určitej fyzickej alebo právnickej osoby, takže ochrana uvedených obchodných záujmov nemôže brániť zverejneniu týchto informácií. Vytvorením takejto domnienky uvedený článok iba umožňuje konkrétne vykonanie zásady čo najširšieho prístupu k informáciám, ktoré uchovávajú inštitúcie a orgány Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2016, Komisia/Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 54).

122 Zo znenia článku 6 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 1367/2006 vyplýva, že toto ustanovenie sa vzťahuje na informácie, ktoré sa „týkajú emisií do životného prostredia“, teda na informácie, ktorých predmetom sú emisie alebo ktoré súvisia s takýmito emisiami, a nie na informácie, ktoré majú väzbu, či už priamu, alebo nepriamu, s emisiami do životného prostredia. Tento výklad potvrdzuje aj článok 4 ods. 4 prvý pododsek písm. d) Aarhuského dohovoru, ktorý odkazuje na „informácie o emisiách“ (rozsudok z 23. novembra 2016, Komisia/Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 78).

123 Vzhľadom na cieľ sledovaný článkom 6 ods. 1 prvou vetou nariadenia č. 1367/2006, ktorým je v zásade umožniť prístup, pokiaľ ide o „informácie týkajú[ce sa] emisií do životného prostredia“, tento pojem je potrebné vnímať tak, že zahŕňa najmä údaje, ktoré umožnia verejnosti dozvedieť sa, čo je skutočne uvoľňované do životného prostredia, alebo to, čo bude predvídateľne uvoľňované za bežných alebo realistických podmienok používania predmetného prípravku alebo látky, zodpovedajúcich tým podmienkam, za akých bolo povolené uvádzanie tohto prípravku alebo tejto látky na trh a aké prevažujú v oblasti, pre akú sú tento prípravok alebo táto látka určené na použitie. Preto je tento pojem potrebné vykladať tak, že zahŕňa najmä údaje týkajúce sa povahy, množstva, času a miesta skutočných alebo predvídateľných emisií tohto prípravku alebo tejto látky za uvedených podmienok (rozsudok z 23. novembra 2016, Komisia/Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 79).

124 Pod pojem „informácie [týkajúce sa] emisií do životného prostredia“ je rovnako tak potrebné zahrnúť aj informácie umožňujúce verejnosti overiť, či je vyhodnotenie skutočných alebo predvídateľných emisií, na základe ktorého príslušný orgán povolil daný prípravok alebo látku, správne, ako aj overiť údaje týkajúce sa vplyvov týchto emisií na životné prostredie. Z odôvodnenia 2 nariadenia č. 1367/2006 totiž v podstate vyplýva, že prístup k informáciám o životnom prostredí, ktorý toto nariadenie zaručuje, má predovšetkým uľahčiť čo najúčinnejšiu účasť verejnosti na rozhodovacom procese v oblasti životného prostredia, a tým zvýšiť

zodpovednosť príslušných orgánov v rámci rozhodovacieho procesu, ako aj prispieť k povedomiu verejnosti a jej podpore prijímaných rozhodnutí. Na to, aby bolo možné zabezpečiť odôvodnenosť rozhodnutí prijímaných príslušnými orgánmi v oblasti životného prostredia a účinnú účasť verejnosti v rozhodovacom procese o otázkach životného prostredia, je však potrebné, aby mala verejnosť prístup k informáciám, ktoré jej umožnia overiť, či boli emisie správne vyhodnotené, a musí jej byť umožnené primerane pochopiť, akým spôsobom môže byť životné prostredie ohrozené takýmito emisiami (rozsudok z 23. novembra 2016, Komisia/Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 80).

125 Naopak, aj keď nie je potrebné držať sa reštriktívneho výkladu pojmu „informácie [týkajúce sa] emisií do životného prostredia“, tento pojem sa zároveň nemôže vzťahovať na ľubovoľnú informáciu, ktorá by mala akúkoľvek väzbu, hoci aj priamu, s emisiami do životného prostredia. Ak by sa totiž uvedený pojem vykladal tak, že zahŕňa aj takéto informácie, v značnej časti by tým vyčerpal obsah pojmu „informácie o životnom prostredí“ v zmysle článku 2 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 1367/2006. Takýto výklad by taktiež pripravil o akýkoľvek potrebný účinok možnosť, ktorú stanovuje článok 4 ods. 2 prvá zarážka nariadenia č. 1049/2001, aby mohli inštitúcie odmietnuť zverejnenie informácií o životnom prostredí z dôvodu, že by sa takým zverejnením zasiahlo do ochrany obchodných záujmov konkrétnej fyzickej alebo právnickej osoby a ohrozila by sa rovnováha, ktorú chcel normotvorca Únie zabezpečiť medzi cieľom transparentnosti a ochranou týchto záujmov. Predstavovalo by to tiež aj neprimeraný zásah do ochrany služobného tajomstva zaručeného článkom 339 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2016, Komisia/Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 81).

126 Okrem toho, hoci pojem „informácie týkajú[ce sa] sa emisií do životného prostredia“ v zmysle článku 6 ods. 1 prvej vety nariadenia č. 1367/2006 nemožno obmedziť len na informácie týkajúce sa emisií, ktoré sú skutočne vypúšťané do životného prostredia, zároveň nezahŕňa informácie týkajúce sa hypotetických emisií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2016, Komisia/Stichting Greenpeace Nederland a PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, bod 72 a citovanú judikatúru a bod 73).

127 V prejednávanej veci podľa Komisie, ktorej v tomto bode žalobkyne neprotirečia, požadované harmonizované normy iba opisujú testy a metódy určené na splnenie bezpečnostných požiadaviek pred uvedením určitých výrobkov na trh. Neobsahujú však žiadnu informáciu, ktorá by mala alebo mohla mať vplyv na prvky životného prostredia uvedené v článku 2 ods. 1 písm. d) bode i) nariadenia č. 1367/2006, ale obsahujú informácie o najlepších prostriedkoch, ako spraviť hračky bezpečnejšími a predchádzať určitým účinkom niklu, keď vstupuje do dlhodobého kontaktu s pokožkou.

128 Ako správne tvrdí Komisia, samotná skutočnosť, že požadované harmonizované normy sa čiastočne týkajú určitých látok a obsahujú určité informácie týkajúce sa maximálnych úrovní zmesí a chemických látok, nepochybne nepreukazuje dostatočnú súvislosť so skutočnými alebo predvídateľnými emisiami v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 123 a 124 vyššie.

129 Z vyššie uvedeného vyplýva, že požadované harmonizované normy sa neobmedzujú na oblasť „[informácií týkajúcich sa] emisií do životného prostredia“, aby sa na ne mohla vzťahovať domnienka stanovená v článku 6 ods. 1 prvej vete nariadenia č. 1367/2006.

130 Druhá časť druhého žalobného dôvodu a v dôsledku toho aj uvedený žalobný dôvod ako celok sa teda musia zamietnuť.

IV. O trovách

131 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

132 Keďže žalobkyne nemali v prejednávanej veci úspech, je opodstatnené zaviazať ich znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania Komisie v súlade s jej návrhmi.

133 Napokon podľa článku 138 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd rozhodnúť, že vedľajší účastník konania, iný ako tí, ktorí sú uvedení v odsekoch 1 a 2 tohto článku, znáša svoje vlastné trovy konania. V prejednávanej veci CEN, UNE, ASRO, AFNOR, ASI, BSI, NBN, DS, DIN, NEN, SNV, SN, SFS, SIS a ISS znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Public.Resource.Org, Inc. a Right to Know CLG znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.**

3. **Európsky výbor pre normalizáciu (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) a Institut za standardizaciju Srbije (ISS) znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. júla 2021.

Podpisy